

Kapitel III.

Forsørgelsesmaaden.

§ 30.

De Fattige forføres enten ved Understøttelse i Hjemmet eller Anbringelse i Pleie hos Private eller ved Optagelse i Forsørgelses- eller Arbejdsanstalter.

Det skal herefter være forbudt at forføre Fattige ved at lade dem gaa paa Dm-gang i Kommunen saavel som at sætte Fattiges Modtagelse til Pleie og Forsørgelse til offentlig Licitation selv mellem Kommunens Beboere.

§ 31.

Fattigbestyrelsen har at drage Dmsorg for, at de Trængende ikke savne det Nodvendige til Livets Opbold eller tilbørlig Kur og Pleie i Sygdomstilfælde, men iøvrigt bestemmer den, hvorledes Forsørgelsen af hver enkelt Fattig skal finde Sted.

Enhver, som nyder anden Hjælp end den i næste Stykke omtalte af det offentlige Fattigvæsen, kan af dette henvises til at modtage denne i en Forsørgelsesanstalt (Fattighus, Fattiggaard, Arbejdsanstalt); dog bør Personer, som kun behøve en midlertidig Hjælp, og som maa antages derefter at kunne forføre sig selv, i Reglen ikke indlægges i slige Anstalter. Bøgger den Trængende sig ved at lade sig anbringe i en Forsørgelses- eller Arbejdsanstalt, kan Fattigbestyrelsen forlange Politiets Bistand til hans Anbringelse der. Ingen Trængende maa uden Fattigbestyrelsens Samtykke forlade den Forsørgelses- eller Arbejdsanstalt, hvor han er anbragt.

Fattigbestyrelsen kan med Bøgens Samtykke indlægge Enhver, som i Sygdomstilfælde trænger til Hjælp, paa Sygehus eller i en Forsørgelsesanstalts Sygestue eller Pleieafdeling; men i Dvrigt kan den, der til sig eller Sine blot modtager Understøttelse af den i § 26 omhandlede Art, ikke mod sin Villie indlægges i nogen Arbejds- eller Forsørgelsesanstalt.

Ingen Trængende kan vægre sig ved at lade sig forføre udenfor den forsørgelsespligtige Kommunes Grændser ved dennes Foranstaltning.

§ 32.

Børn anbringes i Pleie hos paalidelige Pleieførelde, hvis saadanne kunne findes, eller i Pleie- og Forsørgelsesanstalter under tilbørlig Opsigt. Efter deres Konfirmation sættes de i Reglen i fast Tjeneste eller Lære, men forblive staaende under Fattigbestyrelsens Opsigt og Myndighed til deres 18de Aar.

I Forsørgelsesanstalter, hvor gamle eller svagelige Personer anbringes, som ikke eller kun i ringe Grad ere arbejdssøve, eller hvor Børn opfores, maa ikke hedsættes Personer, som ved Uforlidelighed, Dovenskab, Driftelighed eller anden Noorden give Forstyrrelse og slet Exempel; medmindre de holdes aldeles afføndrede fra hine.

§ 33.

Personer, som have gjort sig skyldige i Væsgangert eller Betlekt, blive for Fremtiden i Medfør af Lov af 3die Marts 1860 at dømmes til Hedsættelse i Dvangsarbejdsanstalt, saaledes at Fængsel paa Vand og Brød efter det lovbestemte Forhold kun kommer til Anvendelse som subsidær Straf, naar der i det enkelte Tilfælde ikke haves Plads i vedkommende Dvangsarbejdsanstalt. Fremdeles anbringes i Dvangsarbejdsanstalt saadanne Trængende, som efter Bestemmelserne i § 43 kendes Straf af Hedsættelse i Dvangsarbejds- hus, samt endelig de Personer, som ifølge § 11 skulle afføne Underholdningsbidrag.